

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

ПРОЛОГ

За рік до...

— Я доведу цю справу до кінця, що б мені це не коштувало!

Жінка років сорока з червоним, наче кров, волоссям, допомагаючи собі правою рукою, помалу встала з ліжка і, похитуючись, як клишоногий незграбний ведмідь зі старих мультфільмів, підійшла до комода, що стояв у кутку стандартного готельного номера. Відображення в дзеркалі, що висіло на стіні, ніби благало повернутися в ліжко і відпочити ще хоч трішки. Великі синці під очима, немов жінка не спала дві доби, лише псували всю красу таких виразних голубих очей. Щоки набухлі й розчервонілі, наче від кількох сильних ляпасів. Невеличкі зморшки на лобі, біля збляклих губ, і трошки біля кутиків втомлених очей, просто молили, щоб їх приховали за легким макіяжем. Жінка загорнула на потилицю волосся, щоб не заважало, відірвалася від зображення в дзеркалі й притулила до вуха слухавку. Втомлено видихнула:

— Дай мені одну хвилину, благаю. Треба випити води. Змочити горло, так би мовити, щоб можна було нормально на тебе покричати. Ти теж випий, тобі не завадить, теж кричати легше

буде, — спокійно промовила вона і, не завершучи виклику, поклала телефон на комод.

Взяла у руки півлітрову пляшку «Миргородської» негазованої, відкрутила і кілька разів ковтнула. Через незграбність трохи розлила на джинсовий комбінезон, просто на великий живіт. Засміялася сама до себе, а тоді погладила животики.

— Тобі теж жарко? — запитала ще ненародженого малюка і сама відповіла на питання. — Звісно, жарко. Така спека, здуріти можна. Здуріти можна, а от кондиціонер увімкнути зась! Бо, що? Правильно. Маму може продути і тоді...

Зі слухавки долинали чийсь крики. Жінка уявила, як десь у Києві, в офісі, за робочим столом сидить її начальник. Через надмірну вагу, він ледве вліз у досить таки велике шкіряне крісло. Його завжди сірий піджак висить на вішалці, а сам він саме зараз, у цю мить, звільняє горло від зашморгу під назвою краватка. Вона в нього або темно-синя, або світло-коричнева, ніби інших кольорів просто не існує. Звільняє, бо вже не має чим дихати. По круглому обличчю стікає піт, який заливає глибоко посажені очі, тоді тече на пухлі щоки, за які можна було б сховати багато їжі, якби чоловік був хом'яком, тоді пробирається крізь густу сиву бороду і ховається в комірець білої сорочки. Під пахвами мокро ще від початку їхньої розмови, а тепер і запах розійшовся невеликим кабінетом, і босуювно треба буде щось з цим робити. Розпухлі пальці нервово вибивають щось по дерев'яному столі. Хоча... Можливо, в нього в руці ручка,

якою він вистукує якусь дурнувату мелодію, і яку обов'язково зламає одразу після закінчення цієї розмови. Його ноги трусяться, коліна б'ються одне в одного, а підбори чорних лакованих туфель вистукують по підлозі. Ох, його б зараз на сцену. Який би видався танець. Жінка всміхнулася добре розуміючи, що до такого стану чоловіка довела саме вона. Зараз цей гладкий засранець думає явно не про піт чи власний сморід. Йому важливо відмовити її від справи. Але в нього нічого не вийде, скільки б він не кашляв і не видував соплі, здавалося, просто в слухавку.

Як тільки вона це уявила, з динаміка донісся голосний кашель, а за ним і не менш голосне видування сопель. Жінка взяла до вуха слухавку, підійшла до ліжка і сіла.

— Ну ж бо! Кричи!

— Дурепа! — почувся хриплий чоловічий голос. — Господи, ну чому ти завжди така вперта!? Повторюю тобі ще раз! Там немає нічого такого! — він трохи стихив голос і заговорив спокійніше: — Скільки ти вже копаєш? Тиждень? Два? Досить! Заспокойся і вертайся в Київ. Ти, взагалі-то, на сьомому місяці вагітності. В твої роки треба вдома сидіти, а краще лежати і не рипатися, а ти в Харків поперлася. Моя тобі добра порада, кидай цю дурнувату ідею — всіх завжди рятувати і вертайся. Йди в декрет. Відпочинь. Народиш здорового багатиря. Крепка сім'я — крепка держава! Всі веселі — всі щасливі! Залиш це. Залиш і забудь. Нічого цікавого.

— Жінка стверджує, що народила здорове дитя. Що не було жодних проблем під час вагітності. Потім їй щось вкололи, а коли вона прокинулася, їй сказали, що дитя народилося мертве. Його навіть поховали без її згоди! Їй навіть тільки дитинки не показали! Не дозволяють зробити ексгумацію! А ще, за місяць до цього, до неї підходили, тихо-мирно. Говорили щось про дитину, про іншу жінку, яка готова забрати її маля. Натякали на хорошу грошову винагороду. І вона навіть спочатку погодилася на це, та потім передумала. Звісно, дівчина з бідної родини і самій їй лише шістнадцять, але це не причина... Зрозумій, тут діє ціле угруповання. Все не так просто. Ми знаємо лише про одну лікарку. Хто насправді стоїть за цим усім — не відомо. І ти мені зараз говориш, що тут нічого цікавого!? А якби це була я!? Якби це була моя дитина!? Теж нічого цікавого!? Я зроблю все, аби накрити їх усіх! Ні кроку назад! Мені ще трошки! Чуєш!? Ще б тиждень—два і я...

— Ми не будемо публікувати цей матеріал! Його не буде ні в новинах, ні на ток-шоу, ні на он-лайн ресурсах! Раїсо! Твою ж мать! Ти журналістка! Хороша журналістка! Ти повинна все розуміти. Це не наш сюжет. Наш канал не буде з цим працювати. А якщо не послухаєш мене і не повернешся, вважай, що ти більше тут не працюєш. Я все сказав. Не лізь у це! Подумай про дитину. Подумай про сім'ю. Про Віктора врешті-решт. Дай йому шанс побути молодим батьком. Він ще навіть...

— Ах ти ж продажна суко, Ігоре Семеновичу! Виблядок добаний! Ти не журналіст, ти прости-

тутка! Якщо вже до тебе добралися, значить, я все правильно роблю.

— Ніхто до мене не добирався! Що ти верзеш! Замовкни!

— Я ж, бляха, бачу і чую! Та колись ти за такі сюжети готовий був... А тепер? Що? Здувся? Продався? Скільки тобі пообіцяли!? Кажи, сволото така!

— Ще одне слово і ти...

— Що? Що ти мені зробиш? Звільниш? Поцілуй мене в зад, продажна наволоч! В неї дитину забрали! Продали! В неї нікого немає! Вона сама! З розуму сходить! Дуріє! А ти, суко, продався!

— Так! Досить! Тебе звільнено! Роби, що хочеш, а в офіс можеш не повертатися! Йди до біса!

Як тільки виклик було завершено, телефон одразу ж полетів у стіну. Екран засвітився, показавши на собі павутину з тріщин, і за мить погас. Рая просто кипіла від злості. Обличчя ще більше почервоніло. Яскраво-червоне волосся раз за разом лізло в очі й у рот. Вона кілька разів здмухнула його, а тоді схопила зі столу резинку і зав'язала кінський хвіст. Відчула різкий біль, схопилася за великий живіт, спочатку встала, а тоді знову сіла на широке двоспальне ліжко.

Вхідні двері рипнули і в готельний номер зайшов худорлявий високий чоловік років тридцяти. Він помалу роззувся, подивився в дзеркало і пішов до кімнати.

— Кохана! Я вже є! Тиде? — крикнув, та як тільки побачив жінку, що трималася за живіт, кинувся до неї. — Що з тобою? Що сталося? Щось болить?

— Уявляєш? — промовила Рая. — Вся моя робота коту під хвіст. Ці гімнюки, вустами того йолопа, Ігоря Семеновича, послали мене в дупу. Вони не хочуть нічого чути про цю справу. Їм плювати. Ніякого сюжету не буде, а мене... Мене звільнили, — видихнула жінка.

— Та плювати на сюжет і на все інше. Головне ось, — чоловік приклав руку до живота жінки і всміхнувся.

— Хоч ти не починай. Прошу тебе. Не треба. Не нервуй мене. Всім на всіх класти. А якби на місці тієї бідолахи була я?

— Знову ти за своє. Може, вона взагалі вигадала всю цю історію, і насправді її дитина мертва. Всі ж документи свідчать саме про це. Окрім слів самої потерпілої, якщо її такою можна назвати, в нас більше нічого немає.

— А знаєш що? Байдуже! Я не покину це! Я допоможу їй і виведу на чисту воду всіх, хто причетний до цієї справи! І почну з лікарки. Потім знайду всіх, хто допомагає їй і...

— Ти стала одержимою. Може, досить? Тобі скоро народжувати. Про себе подумай.

Рая скочила на ноги і проколола чоловіка холодним злісним поглядом.

— Як ти можеш так говорити? Ти повинен підтримати мене.

— Я і так роблю що можу. Приїхав сюди з тобою, аби ти тільки не лишалася сама. Допомагаю тобі. Підтримую. Але всьому є своя межа. Давай повернемося додому і...

— А знаєш, ти правий, — Рая підійшла до шафи і дістала звідти велику дорожню сумку. Почала скидати з полиць речі — його речі. — Їдь. Квапся! Їдь додому і не заважай, — на її очах з'явилися сльози. — Забирайся! Вперед! Додому! Вали, щоб я тебе...

Біль миттю повернувся. В живіт жінки наче запхали здоровенного гострого ножа. Ноги підкосилися і вона сіла на підлогу. Він підскочив до неї. Щось говорив, але вона не чула. Дивилася на нього, як на розмиту пляму перед собою. Між ногами щось запекло вогнем. Здається, він вхопив телефон. Кудись дзвонить. Вона спробувала підвестися, та не змогла. За мить все навкруги поглинула темрява і світ зник...

Злегка розплющивши очі, вона побачила світло, дуже яскраве світло і нічого більше. Скільки пройшло часу Рая не знала. Спробувала повернути голову, та не змогла. Поворухнутися жінка теж була не в змозі. Що відбувається? Враз стало темно, тоді знов яскраве світло вдарило в очі, й знову темрява. Лише трохи згодом жінка зрозуміла, що її кудись везуть. Картинки ставали дедалі чіткішими. Рая побачила ліворуч від себе дівчину в білому халаті. Біля неї був Віктор. Він щось говорив, дивлячись їй прямо в очі, та Рая нічого не чула. Глянувши праворуч, вона побачила її. Жінку-лікарку, ту саму лікарку. Тривога враз гепнула просто в серце важкою каменюкою. Не знати звідки взялися сили і Рая спробувала встати, та дужі руки чоловіка вклали її на місце. Вона вхопилася за одягу Віктора.

— Ні! — викрикнула Рая — Тільки не вона! Забери мене звідси! Не вона. Тільки не вона!

Враз жінка голосно зойкнула від болю. Лягла. Тепло і спокій розтеклися обезсиленим тілом. Останнє, що побачила Рая, невеликий шприц в руці тієї самої лікарки і ехидну посмішку, яку вона не забуде ніколи...

Коли ж Рая прийшла до тями, навкруги нікого не було. А коли туман в очах розсіявся, жінка побачила, що лежить на зручному м'якому ліжку в палаті. Віктор тихо сопів носом на стільці біля вікна. Найперше, за що схопилася Рая — живіт, але... Вона в паніці сіла в ліжку. Збільшеними очима з виразом жаху на обличчі дивилася на місце, де не так давно був величезний живіт. Її руки шукали його та не могли знайти. Жінка спробувала встати і за мить вже лежала на підлозі. Ноги не тримали, не слухалися і взагалі здавалися неживими, не її.

Віктор, почувши звук від падіння, вмить прокинувся і метнувся до коханої. Схопив її і, піднявши, поклав у ліжку. Вона дивилася на нього з надією. Сльози бриніли в її очах. Материнське серце відчувало щось не те. Він легко все зрозумів і винувато опустив погляд. В цю мить і вона все зрозуміла.

— Де моя дитина!? — зарепетувала жінка. — Де мій хлопчик!? Де він!?

Він мовчав. Чи то не міг знайти потрібних слів, чи просто не хотів говорити... А може, він знав — якщо скаже це, то змушений буде й сам визнати, що дитини більше немає. Врешті, зібравши всі сили, він подивився їй просто в очі.

— Його немає. Більше немає. Не врятували. Я...

— Брехня! — закричала Рая. — Брехня! Цього не може бути! Ти брешеш мені! Це все вона! Це все через справу! Це вона забрала його! Вона! — жінка схопила чоловіка за руку. — Ти не можеш віддати його їй! Вона не забере мого сина! Ти не можеш...

У цей час в палату ввірвалося двоє санітарів. Не встигла Рая щось зрозуміти, як туман впав на очі, а за мить вона поринула в забуття.

Через три дні після цього Рая лежала в ліжку і дивилася у вікно. На підвіконнику сиділо два горобці і зазирали в палату. Вітер грався деревами, намагаючись струсити з них листя. Напевно забув, що надворі серпень і воно ще міцно тримається на гіллі. В палату зайшла старенька в білому халаті і стала біля ліжка.

— Ти знову нічого не з'їла, — промовила вона, забираючи з тумбочки тацю із їжею.

— Скажіть, а Вікторія Вікторівна є? — запитала Рая тихим спокійним голосом, не відриваючи погляду від вікна.

— Вона передала вашу справу іншій лікарці, якщо вас це цікавить, а сама пішла у відпустку, — відповіла старенька. — Та сьогодні вам пощастило. Вона у своєму кабінеті. Прийшла щось там забрати. Попросити її, щоб зайшла?

— Не треба. Я сама. Треба трохи рухатися, а то вклякну тут.

— А оце правильно. Требарухатися. Ти головне не хвилюйся зайвий раз. У цьому житті всяке трапляється. Нам не можна здаватися. Треба жити далі. Тобі допомогти?

Рая похитала головою, так і не глянувши на стареньку. Та вийшла, тихо зачинивши за собою двері. Тоді жінка встала з ліжка. Взяла з тумбочки скляну пляшку «Боржомі», замотала її в простирадло і, взявшись за верх, тихо розбила об бильце. Нижню частину пляшки викинула у сміттєве відро. Подивилася на гострі кути верхньої частини, замотала її у рушник і вийшла з палати.

Рая пройшла коридором у самий кінець. Спустилася на перший поверх і вже за мить стояла перед дверима лікарки. Злегка прочинивши двері, вона побачила її. Вся злість, вся ненависть, відчай, страх, відчуття несправедливості, втрати, всі можливі емоції вирували в Раї нестримним ураганом, не даючи можливості тверезо думати й оцінювати ситуацію. Вона увірвалася в кабінет і накинулася на лікарку наче вовчиця, яка мстить за своїх малих вовчєнат. Перший удар уламком пляшки Рая нанесла просто в живіт. Бризнула кров. Лікарка навіть не встигла зрозуміти, що відбувається, як Рая нанесла другий удар просто в шию. Крові стало більше. Вона була всюди. Лікарка впала на підлогу, схопившись за горло. Рая подивилася їй просто в очі.

— Де моя дитина!? — заволала жінка. — Що ти з нею зробила!? Де мій хлопчик!? Де!? Де!? Де!?

Вона навіть не зогляділася, як в кабінет забігли двоє чоловіків. Вони відтягли Раю від стікаючої кров'ю лікарки. Та борсалася і виривалася. Весь час кричала:

— Дитина! Мій хлопчик! Де він!? Що ти з ним зробила!? Це ще не кінець! Я цього так не залишу!..